

tantadruj

priloga primorskih gledališč

slovensko stalno gledališče
teatro stabile sloveno

SNG
NOVA GORICA

Gledališče Koper
Teatro Capodistria

primorske novice

Primorski
dnevnik

“Vedno sem bil tak, kakršni so bili drugi, zdaj sem tak,
kakor ni nihče, in vendar sem tak, kakor vsi drugi.”

Edvard Kocbek, In stoletje bo zardelo.
Primer Kocbek

SNG Nova Gorica, Anton Podbevšek teater, 2021

Po nenavadni sezoni se začenja nova abonmajska kampanja

Onkraj vseh ovir

Včasih prehitri pozabljamo na mnoge projekte, ki smo jih uresničili. S to mislio je Danijel Malalan odprt novinarsko srečanje ob predstavitvi nove sezone Slovenskega stalnega gledališča; ko se v tem nenavadnem času ozremo nazaj, ugotovimo namreč, da se dejavnost sploh ni ustavila kljub zaprtju, omejitvam, najrazličnejšim oviram.

ROSSANA PALIAGA

Sezona je dejansko trajala leto in pol, nova se bo začela decembra, v teh spremembah pa je znamenje vztrajnosti, fleksibilnosti, želje po umetniškem ustvarjanju.

Meli in veliki čudeži

8. novembra so Dilečete skrivnosti Barbare Pie Jenit se zadnjici očarale abonentne v Trstu in v Gorici s spretnom po zgodovini vonjav. Predstava s senzorialnimi elementi, ki vabi v dvorane z dicesimi sugestijami iz različnih stoletij in nagovarja gledalce, ki morajo obvezno nositi masko, je bila sprva videti v protislovju z razmerami. Premišljeno sestavljeni parfumi pa so dosegli cilj kljub maskam, tako kot umetnost skuša leteti onkraj vseh ovir, da bi primašala bogastvo kulturnih doživetij.

Misli leti na primer k začetku lanske, nenavadne sezone, ko je velika koprodukcija Stolečje mjuzikla skoraj čudežno doživila vse ponovitve brez prekinitev in je lahko odprla program s plesom, petjem in glasbo, ki so popeljali gledalce v sanjske pokrajine. Da obveznega zaprtja je prisko malo zatem in tedaj so se odprle nove možnosti sodelovanja med gledališči in komuniciranja z občinstvom prek elektronike.

Spletne dejavnosti je bila namentečna, saj so vse v obroslinu s pravilnimi, pogovori z režiserji, dramatiki in igralci, silvestrovjanjem na spletu, pesniški srečanji, posnetki predstav. Vrata so se ponovno odprla maju s predstavo *Kdo je videl Coco?*, ki je pred kratkim doživelj ljubljansko premiero v kulturnem centru Španški horci. Sledila je *Artemisia Genitileschi*, kot poklon vsem ženskam in njihovim bojem za enakopravnost.

S poletjem so se prikazale nove priložnosti zaigranje in sodelovanje, od Primorskega poletnega festivala v tržaške poletne pohode Trieste Estate do čisto novega cikla predstav na vrtu muzeja Sartorii v sodelovanju s tržaškimi gledališči. Umetnost pod zvezdami je našla veliko poti na održih malih in velikih festivalov, z delo, da bi igralci in gledalci nadoknadiли čim več izgubljenim gledališkim večerom.

Patrizia Jurinčič Flinzgr o prvič v dramskem izvedbenem delu *Bidovec-Tomazž*. Tovrstno je velikost pokovala po razmišljajujo in preteklosti iz drugačne perspektive, vse do *Tedna slovenske drame* v Kranju. Tudi Dan-

FOTO: ANDREJKA/OMA/STALNO GLEDALIŠČE

Nadaljuje se vpeljano sodelovanje SSG in HNK Ivana Jazca na Reki: abonenti imajo namreč na voljo izlet za ogled muzikal Kiss me Kate, a z omejenim številom mest.

FOTO: IVA MARIJA GLEZELJ

Preddstava SLG Celje Laž Floriana Zellerja v režiji Jerneja Kobala je gostuječa predstava, ki si jo bodo abonentи ogledali takoj v Trstu kot v Gorici.

Aristonova komedija in še endnejša znamenitost in karizmatičen žensk, kot sta bili *Edith Piaf in Marlene Dietrich*, o katerih bo prizvedena glasbenica predstava *MarlenEdith*, sledi komedija *MarlenEdith*, predstavo Jugoslavije, nato koprodukcija o Gledališčem Koper z Gorico, predstavo Jugoslavije, moja dežela, dramatizacijo romana Gorana Vojnovića, SLG Celje z intrigantno komedijo Laž Floriana.

Zellerja in Mestni gledališče ljubljansko podjetniškim trilerjem *Trije milijoni minut*.

Ob nakupu abonmaja bodo gledalci lahko rezervirali tudi "vzeti drugam", saj se bodo lahko odločiti za izlet v reško gledališče in nogled začasnega muzikala *Kiss me Kate*. Predstava je nastala v sklopu projekta posebne umetniške ansamblov HNK Ivana pl. Zajca in uprizorja Shakespearejevo komedijo *Ukročena travglavka* z glasbo Coleja Porterja. *

Novi vzleti

Nova abonmajska kampanja vodi do začetka pričevanja, nove sezone, ki nosi naslov *Vzlet*. Tako v Trstu kot v Gorici si bo občinstvo ogledalo šest predstav: štiri produkcije in koprodukcije SSG in vlogi znamenitosti sodelovanja s drugimi gledališči.

Odprtje sezone bo v znamenju dveh znamenitosti in karizmatičnih žensk, ki sta bili *Edith Piaf in Marlene Dietrich*, o katerih bo prizvedena glasbenica predstava *MarlenEdith*, sledi komedija *MarlenEdith*, predstavo Jugoslavije, nato koprodukcija o Gledališčem Koper *Ptičja forma* in Goranu Vojnovićem, SLG Celje z intrigantno komedijo Laž Floriana.

Vzlet kot sinonim novega upanja

• DANIJEL MALALAN
Direktor SSG Trst

Letenje. Danes realnost, v davni stremljenju, ko je letenje vzbujalo in sedno vzbujačo čarorano in obensem strah. A ko gorovimo o vzletih v umetniškem smislu, se mislim na vzlete dnuha, notranje energije, čuteneja, čemu se prepričajo sanjarji, filozofi, umetniki, tudi alpinisti, ki visoko v gorah isčejo dočka vsemogučnega vsobesega-jocesa.

Naj bo gesto Vzlet tudi sinonim za novo upanje, predvsem v tem zgodovinsko vsmrtno, a negotovno času, še ne razvozlanem in desirljivem.

ranem z družboslovnega in socio-loskega vidika. Ta zapletosten, na kateri nične ni imun, ki močno vpliva na življenje posameznika in posledično tudi skupnosti, ki ji prina, pa kljub vsemu vznemirljiva, predvsem za umetnike, ki isčejo nove paradigmade in interpretativne, čuteneja, čemu se prepričajo sanjarji, filozofi, umetniki, tudi alpinisti, ki visoko v gorah isčejo dočka vsemogučnega vsobesega-jocesa.

Naj bo gesto Vzlet tudi sinonim za novo upanje, predvsem v tem zgodovinsko vsmrtno, a negotovno času, še ne razvozlanem in desirljivem.

Direktor SSG Danijel Malalan med ogledom prenovljenih garderob mitiskoga gledališta Verdi, s katerim bo tržaško gledališče sodelovalo v sklopu programa nove sezone.

Stefania Seculin in Graziana Borciani ob odprtju nove sezone SSG

Marlene in Edith, na odru in v življenju

"Dve ženski, dve prijateljice, tako močni na odru in hkrati podvrženi lastnim emocijam. Marlene in Edith predstavljata vse nianse ženske narave, zato sta primer odločnosti, krhkosti, poguma in senzibilnosti. Vsakodobno izmed nas lahko najde v teh likih vsaj nekaj, kar lahko prepozna kot svoje. Njuni življenji sta nujno prevzeli že prvi trenutek in ena sama predstava ni dovolj, da bi o tem spregovorili. Mogoče sta naju oni izbrali."

ROSSANA PALIAGA

Stefania Seculin in ...

... Grazia Borciani bosta decembra nastopili v predstavi MarlenEdith

Tako Stefania Seculin in Graziana Borciani opisujejo občutke, ki so vedeli do začetka misli za glasbeno-dramski večer MarlenEdith. Upirzitorji sta ga pred nekaj leti v lastni režiji in zdaj po njuna predstava doživela slovensko premiero kot prva produkacija nove sezone Slovenskega stalnega gledališča.

Kamenček v mozaiku

portretov znamenitih žensk

Od 2. do 6. decembra se bo občinstvo lahko vživelno vliku karizmatičnih žensk, ki sta živelj v burilnih letih prejšnjega stoletja. Slovensko stalno gledališče že nekaj let po-

stavlja v ospredje žensko tematiko,

da bi tudi na gledališkem odru prispevalo k utrjevanju nove zavesti.

Predstava MarlenEdith je v tem smislu dodatni kamenček v mozaiku portretov znamenitih umetnic.

Prav tako je gledališče pozorno do kontaminacije umetniških izrazov in na poseben način do vloge glasbe v gledaliških govoricah. To kar bo ta usmeritev privabila na tržaški in gorški oder uveljavljeni pevki z dolgoletno odrsko izkušnjo.

Graziana Borciani je italijanska

igralka, pevka in docentka, ki je

sodelovala v mnogih gledaliških in

televizijskih projektih na državni ravni in je od leta 2003 članica

zvezne skupine Oblivion. V Trstu rojenja Stefania Seculin je pevka, igralka in glasbenica, ki se še posebej posveča žanrom muzikala, kabaretu in fansonu. Na odru z njima bosta tudi Danijel Malalan v vlogi pripravovalca in pianist Lambert Lipparini, ki bo spremljal izvedbe legendarnih pesmi, kot so *La Vie en rose*, *Hymne à l'Amour*, *Just a Gigolo*, *Lili Marleen* ...

Skupna zgoda dveh nepozabnih

Ustvarjalki Marlene Dietrich in Edith Piaf sta bili zelo različni. Prva je bila nekonvencionalna diva, ki je zavrnila Adolf Hitlerja,

provocirala tako moške kot ženske in je uveljavila prepoznavno podober moderno, samestožne ženske. Legendarna je postala tudi Edith Piaf z svojimi težkimi življenskimi preizkušnjami in stalnim iskanjem ljubezni pri vsej napadnih moških. Njene pesvke izvedbe prevezamo ravno zaradi iskrenosti, ki jo izražajo, saj so vsaka na svoj način pripovedoval o osebnem doživetju.

Marlene in Edith sta se spoznali in se spoprijateljili; ta skupna zgoda je osnova besedil in glasbenega sporeda, prepleta besed in glasbe, ki bo v intimni obliki spregovoril o resnični zgodi in o zimzelenem čaru obče znamenih pesmi. *

Goran Vojnović prvič v SSG in na dramskem odru

Meja sneženja se dviga, bolečina privre čez oder

Januarja bo Goran Vojnović podpisal svojo prvo režijo v dramskem gledališču. Naslov predstave je Meja sneženja in bo krstna uprizoritev drame tržaške pisatelja Marka Sosiča.

Vaje za koprodukcijo Slovenskega stalnega gledališča in Prešernovega gledališča Kranj so začele v teh dneh v Kulturnem domu v Trstu, kjer bo predstava doživela premiero v okviru nove abonmajske sezone Začasna tržaška "režidenco" Gorana Vojnovića, priznanega in večkrat nagradjenega pisatelja, scenarista, kolumnista, filmskega in televizijskega režisera, avtorja uspešnic, kot sta *Cefurji raus!* in *Jugoslavija, moja dežela*, je ponudila priložnost za dočasnega dogodka, ki ga bo Slovensko klub priredili v sodelovanju s Slovenskim stalnim gledališčem in Forumom Timonizza.

V torem, 30. novembra, ob 18. uri, se bo v Mali dvorani tržaškega Kulturnega domu Martin Lissiček z Goranom Vojnovičem pogovarjal o njegovem novejšem romanu *Dordic se vraca* (Beletristična, 2012), filmiskem in gledališkem ustvarjanju ter o vsečnosti. Dogodek je vključen v projekt Vračanje: čas vojne, čas miru, ki ga je

v organizaciji Slovenskega kluba finančarjev Dežela FJK. Srečanje bo priložnost za odkrivanje vseh plasti večstranske dejavnosti umetnika, ki je o predstavi *Meja sneženja* napisal: "Besoščilo Marka Sosiča govoriti o počlanjenju fustev, ki slej po prejšnjem izrazu do nas zasujnino. Marko je s pisanjem iz sebe in tudi iz nas, njegovih bralever, izvabil potlačene bolečine, a je to počel na izrazito poetičen način. V besedilu prihaja na površje zelo počasi, a ko naposedlo privare, se razlije čez vse, in zato se bo moralna v predstavi razlitne ne le po odru, marveč tudi v prostor pod njim."

Poetična drama je zgodba o družinskih vezeh, o odnosih, starju in dobitju, za katerega skrbi hrčka Ida, prekarna delavka, poročena z Ervinom. Od etonoma, ki živi z manj, skoraj sto v kraju podzemlja, do njegovega brata, Ljubomira, ki je bila starata leti v Njen prihodu primasta dodatno netragodje v

hriki, ki je prepojena z neoprijemljivo vsečnostjo. V predstavi *Meja sneženja* bodo igrali Borut Veselik, Primož Forte, Nikita Petruska Panizović in Živa Šternberg. Ian. Umetskiško ekipo sestavlja že dramaturginja Marinka Poštr, scenograf Matjaž Jurčič, kostumski skladatelji Tamara Obrovac in kostumografka Jelena Proković. *

TO: RANKO KARANEC

Pogovor z Matjažem Bergerjem, režiserjem koprodukcijske uprizoritve In stoletje bo zardelo. Primer Kocbek

“Pusti tega Kocbeka pri miru, z njim je neka težava”

Uprizoritev In stoletje bo zardelo. Primer Kocbek v režiji Matjaža Bergerja, ki je nastala že v koprodukciji z Anton Podbevšek Teatrom ter v sodelovanju s Cankarjevim domom, Ljubljano in Galerijo Božidarja Jakca, Konstanca na Krki, je novogoriško premiero doživela 11. novembra 2021.

EVA MAHKOVIC
sovottorica priredbe uprizoritvenega besedila

- Kje se je rodila ideja za študij te kontroverzne figure, Edvarda Kocbeka?

“Ta ideja sem začel prebirati že med studijem fotografije v srednji predmetu Estetika, ki ga je predaval dr. Lev Kreft. Med drugim je bila ena od tem Edward Kocbek. Takrat sem verjetno najprej prebral Strah in pogum, še od pre pa mi je v spominu ostala Tovarišja, Kocbekov dnevnik iz časov partizanista, ki sem ga prebral že med služenjem vojaškega roka. V takratnih okoliščinah je bila Tovarišja odliveni sotopnik, takoj sem videl, da gre v bistvu za vojni roman. (Mislim, da je Tovarišja naselje Marcel Štefančič, Jr. označil za enega najboljših vojnih romanov o drugi svetovni vojni na sloščino.) Fasiciralo pa me je tudi, da je Kocbek v teh okoliščinah sploh pisan dnevnik. To so premljeni zapisi, ki jih je strukturiral za dva, tri dni nazaj. Pisal je v dve beležki, v eno je zapisoval neposredno dogodek, v drugo pa svoja razmišljanja, občutjenja, refleksijo... A s če vremena na Estetiko: Strah in pogum je Kreft predstavil kot estetike, kot absolutni normi. Ne samo da gre za prelom z realizmom, s socialističnim realizmom, gre tudi da prelom v načinu uvedbovanja, v etiki. Strah in pogum je besedilo, ki ga v predstavi nimam, delo je omenjeno samo kot razlog, zaradi katerega je bil Kocbek poleg tega politični mest, kijih je zasedel. Gre za populorno posebno pisavo, ki je v slovenski literaturi redka, to je pisava, ki je poeni strani sublimina, krhka, visoka, p drugi strani na etični ravni seže do fenomena, ki so mu ga kasnejše očitali kot etični relativizem. Že tedaj sem si zapisal, da bom s 'fenomenom Kocbek' neko, ko bom imel sirsí uvid, resneje ukvarjal. Takrat sploh še nisem vedel, da se bom ukvarjal z državiličem. Ko sem v Novembru mestu prevzel APT, sem se odločil, da bo ena od sezona posvečena Kocbeku. Med tem Andrej Inkret leta 2011 naapisal Kocbekovo biografijo jo je leta bo zardelo. Ta je bila vredna in med prvomajskimi prazniki na Hrvati. Fasiciran sem bil nad bogastvom vsega, kar je Inkret obral, nad naracijo, ki jo je vstopoval, čeprav v delu kar dominira moment Kocbekovega izključevanja in končne izključenosti (temu sem sam v predstavi dololčil populoma drugo kodifikacijo). Inkret sem takrat tudi poklical. Naprej je mislil, da je kaj narobe, prav rekel je: Ali sem kaj narobe napisal? In jazz: Ne, nismo samo nekaj vprašali. V knjigi so mesta, ki so ostalaimplikacija; mesta, iz katerih je mogoče zaznati, da je Inkret o določenih javnosti bolj ali manj odprtik priporočil: Pusti tega Kocbeka pri miru, z njim je neka težava. Na neki način je še zmeral tako. Določeno preveriti komunisti so zatrivali, da Kocbek sodeluje z emigracijo. Reje, da je proti koncu svojega življenja skušal pojasniti status žrtve pobojov. S tem povezani jazm je sanj nastavljal pisala ali se skusil z njimi srečevati, da bi mu poročali o zločinih. Ampak zato še ni bil kolaboracionist ali participativni izdajalec ali kaj podobno. Nasprotno, za Kocbeka sta bili izdajalci in kolaboracija katastrofa, kaj tam notri sploh piše, kaj je Kocbek v resnic rekel - o klerikalizmu, o beli gardi, o izdajstvu, o partizanstvu, o zavezi, o uporu, o tem, da je treba slovenskega človeka slovensko mentalitetu v bistvu revolucionariti. Zato se mi delo celo nenavadno, da je Tovarišja leta 1949 sploh izšla. Očitno je, da jo je moral Kocbek po naročilu določenih ljudi, ki so notranje menjeni (Kdrir, Vidmar, Breclci, Kraljevič) določeno cenzurirati, pa je to vedno dovolj subverzivna. Res nenavadno, da je

Vlogi Edvarda Kocbeka nastopa član ansambla SNG Nova Gorica Peter Harl.

liskem listu SRMG, ko je Janez Pigan leta 1984 režiral Strah in pogum. Skrata, to je bil njegov avtor. Seveda pa je bila zame fascinantna tudi kontroverzna figura Edvarda Kocbeka, ki se si ga osmislili s določenimi deli in določenimi javnosti bolj ali manj odprtik priporočil: Pusti tega Kocbeka pri miru, z njim je neka težava. Na neki način je še zmeral tako. Določeno preveriti komunisti so zatrivali, da Kocbek sodeluje z emigracijo. Reje, da je proti koncu svojega življenja skušal pojasniti status žrtve pobojov. S tem povezani jazm je sanj nastavljal pisala ali se skusil z njimi srečevati, da bi mu poročali o zločinih. Ampak zato še ni bil kolaboracionist ali participativni izdajalec ali kaj podobno. Nasprotno, za Kocbeka sta bili izdajalci in kolaboracija katastrofa, kaj tam notri sploh piše, kaj je Kocbek v resnic rekel - o klerikalizmu, o beli gardi, o izdajstvu, o partizanstvu, o zavezi, o uporu, o tem, da je treba slovenskega človeka slovensko mentalitetu v bistvu revolucionariti. Zato se mi delo celo nenavadno, da je Tovarišja leta 1949 sploh izšla. Očitno je, da jo je moral Kocbek po naročilu določenih ljudi, ki so notranje menjeni (Kdrir, Vidmar, Breclci, Kraljevič) določeno cenzurirati, pa je to vedno dovolj subverzivna. Res nenavadno, da je

na vojno, bistveno bližje. Žanr bi bilo treba na novo vzpostaviti obliki, takrat sploh izšel.”

• Material za uprizoritev sva nabiral na Jeksteru in Tovarišji. Že izgorjal si se odločil, da bo v sredini predstave: “Gre za prepletanje vojnega romana in izkopanine dogodkov in komentarjev na ‘fremenom Kocbek’.”

“V inkretovu zgodi je ogromno opombi in navedkov iz Tovarišje in Listine. Oba dnevnika (po tem pa naposlед tudi Strah in pogum) dobro pričata, kako so se ti isti ljudje, ki so v opisanih dogodkih sodelovali, zelo predstavljati, kako so ga cenzurirali. Z namenom sem se odločil uprizoriti večji kos Tovarišje, da bi videl, kaj tam notri sploh piše, kaj je Kocbek v resnic rekel - o klerikalizmu, o beli gardi, o izdajstvu, o partizanstvu, o zavezi, o uporu, o tem, da je treba slovenskega človeka slovensko mentalitetu v bistvu revolucionariti. Zato se mi delo celo nenavadno, da je Tovarišja leta 1949 sploh izšla. Očitno je, da jo je moral Kocbek po naročilu določenih ljudi, ki so notranje menjeni (Kdrir, Vidmar, Breclci, Kraljevič) določeno cenzurirati, pa je to vedno dovolj subverzivna. Res nenavadno, da je

ta dnevnik, tudi v tej reducirani obliki, takrat sploh izšel.”

• Odločitev za uprizoritev na prostem, uprizoritev, ki je v osnovni postavljati pravzaprav site-spots, pred gradnico v parku, delo pa je, da elementi, atmosfera prej omnenjene vojnega filma. Predstavam sedno pozno spomladni. Ob ogledu velik vtis naredi tudi realno minevanje časa. Prav tako je v tem povzetku komentirjev na “fremenom Kocbek”.

“V inkretovu zgodi je ogromno opombi in navedkov iz Tovarišje in Listine. Oba dnevnika (po tem pa naposlед tudi Strah in pogum) dobro pričata, kako so se ti isti ljudje, ki so v opisanih dogodkih sodelovali, zelo predstavljati, kako so ga cenzurirali. Z namenom sem se odločil uprizoriti večji kos Tovarišje, da bi videl, kaj tam notri sploh piše, kaj je Kocbek v resnic rekel - o klerikalizmu, o beli gardi, o izdajstvu, o partizanstvu, o zavezi, o uporu, o tem, da je treba slovenskega človeka slovensko mentalitetu v bistvu revolucionariti. Zato se mi delo celo nenavadno, da je Tovarišja leta 1949 sploh izšla. Očitno je, da jo je moral Kocbek po naročilu določenih ljudi, ki so notranje menjeni (Kdrir, Vidmar, Breclci, Kraljevič) določeno cenzurirati, pa je to vedno dovolj subverzivna. Res nenavadno, da je

D uplet je sinteza legendarnih disidenteckih igrek Avdejca Vačlava Havla in politično endenekanje Še energa za no pet angleškega dramatika Harolda Pinterja. Upravitelje obsoja naslje v zlorabo človekovih pravic. Ionescova anti-komedija Delirij v dvoje (na Slovenskem je bila prvič uprizorjena prav v novogoriških gledališču, in sicer skupaj s kulturno plešasto pevko, ki je nato začela kot samostojna predstava) pa prikazuje tragikomicno

cialna enakost, je njihova tovarišja funkcionalizra. Ko so šli v urbano okolje, kjer so prisli v stik z denarjem, z neprimenjivi, s civilizacijo, so se njihovi odnosi popolnoma porušili. Tudi na odru v Novi Gorici se bomo poskušali približati eksterierje: listje, mikrofoni in dva ekraana, na njiju pa videogram v obliki mikrofilmov iz bunkerjev.”

• Pomembna je bila tudi odločitev za zelo mlado zasedbo in odločitev za Kocbeka.

“Težja upora je nastala v ljudeh, ki so bili mladi. Pred drugo svetovno vojno je bil Kocbek mladič. Kdrir, Kardelj, Vidmar, to bili so tem obdobju mladi ljudje. Tudi sem želel predstaviti zgraditi z mladjo generacijo, ki je morala seveda zelo resno pospeljti po studiju obdobja. Pet protagonistov iz enega letnika AGRFT: Borut, Anuša, Lovo, Gregor in Timotej, ob njih pa še Mario in Tor, ki so aktivno vstopili v studij Kocbeka. Na vaje sem pripeljal dñ Aleša Gabric, ki je imel več predavanj. Z vodili smo obiskali Kocbeks rok, da so igralci videli, kaj to je. Želel sem, da o Kocbeki pridobi novoznanost. Tako je eden z nas zanj, kdo so sanjali, kdo so sanjali vsi atkeri, tak svobode v nobenih splošnih zvezdev. Način interpretacije Kocbeka predstavlja oporni stebri za vse možne intelektualne pretrese. Zarutom sem sodeloval že pri uprizoritvi Člaudeteve Tovarišje, ki je takrat seveda zavzet za osvoboditev 1945, je zdaj zaprta, zamrzačena, pretrleprena. Svobode v obliki, kot jo je sanjal, kdo so sanjali vse danes, smo anticipirali z osvoboditevom 1945, tako pravzaprav. Vprašanja, ki so danes absolutno stekli, ena, kdo se je uprl okupatorju, kdo je kolaborator, so tam natancno definirana. In to strani človeka, ki je bil kriščanski socialist. Človeka, ki je pridelal tudi cerkv, ki se ga je takoj otrrela. Kar se tiče Kocbeka etike, tudi Inkret piše, kako je ostal do konca vrest veseljiv k temu, kaj je bil sedem let prej, kaj smo delali in kje smo danes, diahoronja je vzbudjena takoj.”

• V predstavi je dvoken tudi odnos do prostora, mladi Kocbek svobodno zaseda prostor,

odrsali pa začne iskatni samotki. Igralcii se umikajo v kote, na zid. Anuša vztaja kot stebri zavesti, zavete. Po drugi strani Vidmar pravi izzza vsega mikrofona. „Haroša sem umikali na rob, ker je Kocbek neukročen in Borut je de-

ta dnevnika, tudi v tej reducirani obliki, takrat sploh izšel.”

• Pri prvem delu predstave se mi zdi ključen tudi gibljični vidi.

“Zdelo se mi je nujno, da je mladi

Kocbek neukročen in Borut je de-

ta dnevnika, tudi v tej reducirani obliki, takrat sploh izšel.”

• Predstava pa ima tudi tretji del - Kocbekovo poezijo. Na koncu predstave se njegova identiteta razpredeli skozi stebre, poezijo interpretira več igralcev, v fokusu je starejša generacija. To je oratorij.

• Peter Harl, ki je Kocbeka

prezvamevale po vrnitvi v civilizacijo, je po drugi strani previden, obvladan igralcem, ki prenese intelektualni aspekt, drugo bistvo bistveno Kocbekovo lastnost.

“Harl meni, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujočega človeka, končno tudi drugačne Kocbeka - pisca Tovarišje in Listine. Njegovo specifno krščanstvo se v poeziji preslikava na povsem novo ravnenje, gre za ončino poezijo. To se mi zdijo zelo pomembno. Od vsega, kar je bil, kar si je kdo o misli, je tako, da je Kocbeka - delujo

Pred desetimi leti, 24. oktobra 2011, je v SNG Nova Gorica v režiji Tijane Zinajč simpatičen Antonton prvič nasmejal najmlajše obiskovalce. Ker ga je mlada publika rada gledala, je s svojim nenavadnim početjem še in še navduševal. Jubilej smo točno na obletnico in na 60. ponovitev proslavili z Antontonom, torto in mladim občinstvom. Junak, ki ga je ustvaril priznani hrvaški pesnik Grigor Vitez, je pred številnimi otroki in starši ponovno zatikal jajca v zemljo, da bi mu dozorela, učil peti ribico z imenom Ivan, kolo Pavleta gnal na pašo ... Spet je nasmejal vse prisotne, ki so se skupaj z glavnim igralcem Petrom Harlom po predstavi posladkali s torto.

MN Dance Company in SNG Nova Gorica že vrsto let vsako sezono skupaj oblikujeta eno plesno predstavo. V tem letu sta glavna koreografa Nastja Bremec Rynia in Michal Rynia svojo pozornost namenila antični zgodbi o Ikarju. V mednarodni zasedbi so nastopili mladi nadarjeni plesalci iz Slovenije, Italije, Japonske, Južne Koreje, Romunije in Nizozemske, ki sta jih Nastja in Michal predhodno izbrala na avdiciji. Virtuozi plesni pristopi, odličen glasbeni izbor in svetlobni efekti so ustvarili pravi plesni spektakel. Izjemni plesalci so s svojimi kreacijami očarali obiskovalce, ki so plesalce nagradili s stoječimi ovacijami.

Konec oktobra je tudi koprsko občinstvo dočakalo prvo premiero v novi sezoni, uprizoritev božične komedije Laponska Cristine Clemente in Marca Angeleta. Gledalci so bili navdušeni, ustvarjalci predstave – delo je režirala gostja iz Splita Nenni Delmestre, nastopili pa so Luka Cimprič, Urška Taufer, Niko Rozman in Rok Matek (vsi na fotografiji) –, pa so prepričani, da je komedija, v kateri se na božični večer zbere družina, vzdušje pa pokvarijo medsebojne laži in zamere, pravšnja za vstop v letošnje praznične decembrske dni.

Igralca Nejc Kravos in Primož Forte sta se nastavila fotografi pred plakatom predstave Bidovec-Tomažič: Tovarištvu, v kateri igrata v vlogah junakov prvega in drugega Tržaškega procesa. Predstava tržaške igralke, režiserke in dramatičarke Patrizie Jurinčič Finžgar je gostovala 5. novembra v sklopu spremjevalnega programa 51. Tedna slovenske drame v Kranju.

Zadnja letošnja razstava, šesta po vrsti v Galeriji Luka Koper na obvizidu nasproti potniškega terminala, je posvečena osmim kamnitim skulpturam; le-te krasijo javne površine v koprski in piranski občini in so jih izklesali kiparji Vojo Sodnikar Ponis, Gail Morris, Marko Zelenko, Masayuki Nagase, Jože Pohlen, Erik Lovko in Janez Lenassi. Razstava je uvod v postavitev skulpture v Kopru rojenega in delajočega umetnika Oresta Dequela na novem Muzejskem trgu. Avtor fotografij je Filip Mehmedović, razstavo sta odprla kustos Dejan Mehmedović in direktorica Gledališča Koper Katja Pegan.

V Kulturnem centru Lojze Bratuž v Gorici so odprli razstavo Nedvomno ... Marija Vidau o delu kostumografke, ki je na najizrazitejši način in za daljši čas zaznamovala estetiko predstav tržaškega gledališča in je leta 2019 prejela nagrado ZDUS za življensko delo. Razstavo, ki so jo po odprtju v Kulturnem domu v Trstu že predstavili v SNG Nova Gorica in delno v gledališkem muzeju Schmidl v Trstu, sta postavila Valentina Cunja in Peter Furlan.